

—> ΑΣΤΑΡΤΗ —>

Του φίλου 'Ασημάκη Νικολαΐδη

Τὰ ὠραῖα κορμιά, πλάστες Θεῶν, πὰ στ' ἀνθοκλάδια
δὲν μπλέκονται σὲ κύματα πιά ζωῆς. Ὁ ἀγέρας
μὲ τὸ χάδι μιᾶς θύμησης ἀπαλογέρας
νὰ τ' ἀναστήσει μάχεται ἀπ' τ' ἀρχαῖα ρημάδια.
Σὰ φταίστης κρύφτηκε ὁ Ἑρωτας μὲς στὰ σκοτάδια
κι' ἀπ' τὸ μέλι τῆς νύχτιας, μάταια, φωτοσφαίρας
στάζει ὁ προαιώνιος ἡμερος, κι' ὁ ἥλιος—πατέρας
λάβρος περνάει πάνου ἀπ' τῶ χάνων τὰ κοπάδια.
Μᾶς κούρασεν ἡ γνώση. Τοῦ εἶναι μου τὰ βάθη
στοῦ Ναζωραίου ξεσκέπασα τὰ οὐράνια πλάτια,
μὰ ἄδεια ξανάκλεισα τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια.
ᾠ! πότε θὰ σὲ δῶ, σὲ νέας ζωῆς τὸ Μάρτη,
νὰ ροβολᾷς μὲ τὴ δᾶδα, ποὺ καίει καὶ πλάθει,
ἀνεμαλλιάρα, ὀρθόστηθη, γυμνή, ὦ Ἀστάρτη!

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ

ΝΤΡΟΠΗ ΤΟΥΣ!

«Ἔως ἄρτι οὐκ ἠτήσατε οὐδὲν
ἐν τῷ ὀνόματί μου...» Κατὰ Ἰωαν. ις' 24.

Θλιβερὴ κωμωδία μὲς τὴν πικρὴ τραγωδία! Ὁνό-
ματα ξακουσμένα, δίνοντας μιὰ κλωτσιὰ σ' ὅ,τι ἔχουν
καμωμένα, σ' ὅ,τι ἔχουν πεῖ κι' ὅ,τι ἔχουν γραμμένα,
ἄσοφοι οἱ σοφοὶ φανήκαν. Μικροὶ σὰν τὸν καθένα.

Θλιβερὴ κωμωδία! Ὁ φιλόσοφος ποὺ ρητορεύει,
κι' ἡ μανία τόνε τυφλώνει, σὰ μπεκρὴς βλαστημάει
καὶ τὸ μέτρο ξεχνάει. Τὰ χεῖλια σὰ στρίγλα σουφρώ-
νει—σὰ μητριά ποὺ λέει γιὰ τὸ προγόνι. Σὰν πλύστρα
βρίζει, ποὺ μὲ γυμνὰ τὰ μπράτσα σὰ μαιάδα στρι-
γκλίζει ψηλὰ στὴν ταράτσα.

Θλιβερὴ κωμωδία! Τοῦ Σοφοῦ ἡ πατρίδα, τοῦ Τε-
χνίτη, ἕνα γέννηκε μὲ τοῦ ἀργοῦ τοῦ πολίτη, ποὺ ἀγο-
ρεύει μὲς στὰ καφενεῖα, ποὺ ξέρει πὼς τὸ δίκιο εἶναι
δικό του καὶ τ' ἄδικο ὅλο στὸν ὀχτρό του. — Στὸ με-
θύσι μίλησε ἡ ψυχὴ—κι' ἡ ψυχὴ εἶτανε χυδαία, τὰ λό-
για τὰ παλιά ψευτιές. Ψευτιές τὰ λόγια τους τὰ ὡ-
ραῖα, ποὺ μᾶς εἶχαν κοιμήσει! Ὁ ὕπνος πιά φτάνει!
Φωνάζω: ντροπὴ τους! Ἀπάτη ἡ φωνὴ τους, οἱ ἀ-
γάπες τους μίσση!

Θλιβερὴ κωμωδία! Ἄς μάσουμε σωρὸ ὅλο τὰ βι-
βλία κι' ἄς βάλουμε φωτιά νὰ καεῖ ἡ σοφία! Στάχτη
νὰ γίνεῖ ἡ σοφία, ποὺ καυχήθη, ἀνθρώπους πὼς θὰ
κάνει τοὺς ἀνθρώπους!... Οἱ φλόγες τοῦ πολέμου φω-
τίσαν τοὺς τόπους,... κι' εἶδαμε νάνους τοὺς σοφοὺς
σὲ νάνων μέσα πλῆθι....

Θλιβερὴ κωμωδία, μὰ σπάνια ἡ εὐκαιρία.... Τά-
ληθινὰ πετράδια τώρα ἄς φανοῦνε μὲς στὴν μπόρα!
Τώρα καὶ τὰ γυαλιά κι' οἱ τενεκέδες θὰ ξεχωρίσουνε,

ποὺ στὴ λιακάδα τῆς εἰρήνης χύνανε δανεικὴ λαμ-
πράδα.

.... Κι' ἂν κανεῖς ἀπ' τοὺς συγκαίριους δὲ μένει,
κι' ὅλους τοὺς φάει τῆς ἀλήθειας τὸ καμίνι, θὰ μεί-
νουν ἄστρα. Τ' ἄστρα ποὺ δὲ σβύνουν, ποὺ πάντα φῶς
ἔπ' τοὺς αἰῶνες θὰ μᾶς χύνουν.... Κι' ὁ ἥλιος θὰ μεί-
νει, ποὺ τὴ λάμψη του δὲ χάνει: τοῦ Θεανθρώπου τ'
ἀγκάθινο στεφάνι....

Κι' ὁ ἥλιος θὰ μένει!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τώρα τελευταία ποὺ καταγράφανε ἐδῶ στὸ χωριὸ
ποὺ βρίσκουμε τὸ τί ἀφίσανε οἱ πρόσφυγοι στὶς πα-
τρίδες τους, ἤρθε καὶ σὲ μένα ὁ γι' αὐτὸ διωρισμένος
ὕπᾶλληλος καὶ μὲ ρώτησε:

— Τί ἀφισες λοιπὸν ἐσὺ καὶ πόσο κόβει πάνου
κάτου ἡ περιουσία σου;

— Γιατί; τοῦ λέω.

— Ἡ καμμιάν ἀλλαξά, μ' ἀπαντᾷ, ἡ καμμιάν ἀ-
ποζημίωση ἀπὸ τὸ κουδέρνο.

— Τὸ τί ἀφισα ἐγώ, δύσκολα, φίλε μου, πλερόνε-
ται, τοῦ κάνω. Πρέπει νὰ κόψῃ καινούργια μονέδα τὸ
κουδέρνο γιὰ μένα. Μήτε μὲ κομπάσο μήτε μὲ ράμμα
μετριέται, μήδὲ μὲ δέχτυα καὶ παραγάδια πιάνεται τὸ
τί ἀφισα. Τραβάτε ἔτσι στὴ Σμύρνη. Πολὺ κοντὰ θὰ
βρῆτε χωριὸ σκαρφαλωμένο στὸ κοκκινόχωμα. Γυρί-
στε τὰ στέργα βουνάκια του καὶ τίς τραχιές του ροῦ-
γες. Κατεβῆτε μέσα καὶ στὴν ἀπάνου βρύση βροντᾶτε
σ' ἕνα λευκὸ σπιτάκι μὲ πράσινα παράθυρα. Μπήτε
καὶ στὴν κόχη τοῦ χειμωνιάτικου πλανιέται ὁ ἱσκιος
τῆς μάννας μου. Θὰ σᾶς μιλήσει. Τραβάτε παρακάτου
στον ἴδιω μαχαλὰ καὶ πάρτε ἀπὸ λόγια τὴν κόρη τὴν
ὁμορφώτερη. Σὰν εἴμαστε δώδεκα χρονῶ. Καὶ πάρτε
γύρω ὅλο τὸ χωριὸ, τὰ παρεκκλήσια, τὰ μπουνάρια,
τίς πεζούλες τῶν σπιτιῶν, καὶ κατεβῆτε στὸν κάμπο σι'
ἀμπέλι μας, στὸ κλῆμα, ποὺ εἶχε τὴ ρόγα μὲ τὰ γράμ-
ματα καὶ τὰ σπασμένα θυματὰ στὸ χῶμα του σὰν τὸ
φύτευαν καὶ σταματήστε τὴν ἀργατιά ποὺ ξαποσταίνει
σὰν σκολινᾷ στὴν ξεκούραστ' ἐλιά καὶ θὰ σᾶς πούνε.

Καὶ κατεβῆτε ὑστερνὰ στὴν πολιτεία κι' ἀργᾶστε τὸ
μυαλό σας νὰ βρῆτε ἀκόμα περισσότερα. Βρῆτε τὸ
τεφτέρι μου κάπου πεταμένο καὶ φυλλομετρήτε. Ἡ
σκέψη, ὁ παιδεμὸς κ' ἡ λαχτάρα. Τὸ πιστεύω μου. Τ'
ἀργαστήρι μου, τὸ σφυρὶ καὶ τ' ἀμόνι καὶ δίπλα τὸ
ψυχομένο τὸ φουσερό. Παρατημένα κι' ἔρμα. Μέσα
κανεῖς ἀπὸ τοὺς συντεχνίτες μου, τοὺς δουλευτάδες,
τοὺς γύφτους. Τ' ἀργαστήρι ὦ τ' ἀργαστήρι μας ποὺ
τὸ παρασταθήκανε μαστόροι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ πρα-
ματευτάδες ἀπὸ τὴ Φραγκιά τὸ διαρμίσανε.

Μέσα κ' ἀπάνωθε σ' ὅλ' αὐτὰ σὰν τὴν ψυχὴ στὸ
νιόσκαφτο μνημοῦρι πεταρίζε καὶ τυραγνίσταί τὸ τί
ἀφισα. Μάστε το καὶ ζετιμήστε το.